682/03

Den 6. oktober 2003 blev i sag nr. 60.324:

xxxx xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx xxxx xx
xxxx xxxxxxxx

mod

Topdanmark Forsikring A/S
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der er sikret på en olieforureningsforsikring i Topdanmark Forsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for en anmeldt olieforureningsskade.

Den 20/10 2002 konstaterede klageren en olieforureningsskade, der umiddelbart herefter blev anmeldt til selskabet samt indberettet til Gentofte Kommune.

Klagerens advokat har ved klageskrivelse til nævnet bl.a. anført:

> "Forvarsling af påbud i medfør af jordforureningsloven om oprydning mv. blev meddelt af kommunen den 28. oktober 2002, og endeligt påbud blev meddelt den 12. december 2002.
>
> I forbindelse med opgravningsarbejdet og de efterfølgende undersøgelser i øvrigt, blev det konstateret, at olieudslippet var sket fra en olietank af mærket AJVA på 2500 l. med løbenummer 5018. Nævnte olietank, der er omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987, burde have været opgravet senest i 1988 og er som følge heraf ulovlig. Sikrede, der erhvervede ejendommen ved købsaftale af 9./10. november 1998, blev ikke i forbindelse med købet gjort bekendt med de ulovlige forhold, li-

gesom den i anledning af ejendomsoverdragelsen indhentede kommunale oplysningsattest ikke gav anledning til bemærkninger.

TopDanmarks afvisning af at yde dækning under olieforureningsforsikringen er begrundet med, at sikrede vidste eller burde have været bekendt med de ulovlige forhold, hvorved der henvises til jordforureningslovens § 49, stk. 2, nr. 2 samt TopDanmarks forsikringsvilkår for olieforureningsforsikringen.

Jordforureningsloven (lov nr. 370 af 2. juni 1999) trådte i kraft den 1. januar 2000, hvorved påbud i henhold til § 48, stk. 2 alene kan meddeles olieforurening konstateret efter den 1. marts 2000. Forsikringspligten var gældende fra samme dato. Lovens ikrafttræden og forsikringspligtens indtræden ligger således efter sikredes erhvervelse af ejendommen.

Sikrede har ikke haft viden om de ulovlige forhold. Det bestrides tillige, at sikrede burde have haft kendskab til forholdene.

Det bestrides herunder særligt, at jordforureningsloven skal forstås således. at sikrede ved lovens vedtagelse blev forpligtet til at foretage særskilte undersøgelser med henblik på at afdække tankens lovlighed. Såfremt TopDanmark havde været af den opfattelse, at sikrede ved loven blev pålagt en sådan forpligtelse, burde TopDanmark have meddelt dette til sikrede i forbindelse med oprettelsen af forsikringen."

Selskabet gør gældende, at den pågældende Ajva-tank ikke opfyldte de offentlige forskrifter i oliebekendtgørelsen på det tidspunkt, hvor forsikringsbegivenheden indtraf. Ved skrivelse af 29/1 2003 til nævnet har selskabet bl.a. anført:

"Med hensyn til de krav der kan stilles til sikredes 'burde viden' om tankens ulovlighed, er der i forarbejderne til jordforureningslovens § 49 angivet følgende (FT 1998-99, tillæg A, side 4355):

'For så vidt angår installationer på ejendommen må tankejeren gøre en indsats for at orientere sig om de faktiske forhold i forhold til tanken og sikre sig, at installationerne

er lovlige, ligesom installationer løbende må vedligeholdes, så de opfylder de myndighedskrav, der er fastsat i olietankbekendtgørelsen.'

Samme sted er endvidere følgende angivet:
'Som et andet eksempel kan nævnes, at det må forventes, at tankejeren har en tankattest, og såfremt dette ikke er tilfældet, gør, hvad der er muligt for at forsøge at fremskaffe en sådan. Der vil dog formodentlig kunne forekomme situationer, hvor tankejeren ikke er i stand til dette, hvis fx. producenten af tanken ikke længere eksisterer, og det ikke er muligt at fremskaffe en tankattest fra den tidligere ejer.'

Vi skal i den forbindelse bemærke, at der ikke her er tale om en ny handlepligt, der blev indført i forbindelse med vedtagelsen af jordforureningsloven, men derimod en pligt, der på dette tidspunkt ifølge retspraksis allerede påhvilede tankejere om at sikre sig, at deres installationer var lovlige og for eksempel opfyldte kravene fastsat i de forskellige udgaver af olietankbekendtgørelsen, hvoraf den første stammer fra 1970. Der er tale om en generel pligt, der påhviler tankejeren i hele tankanlæggets levetid, og pligten er således ikke afgrænset til tidspunktet for købet af en ejendom med eksisterende olietank.

Der kan blandt andet henvises til dommen refereret i UfR 2000.188312 Ø, hvor landsretten fandt, at det var ansvarspådragende for en grundejer at have undladt at sløjfe en Ajva plastictank som påbudt ved bekendtgørelserne herom, selv om grundejeren ikke havde fået oplyst eller på anden måde var blevet gjort bekendt med tankens fabrikat og fabrikationsnummer ved købet af ejendommen eller efterfølgende var blevet underrettet af den lokale kommune om, at tanken var omfattet af bekendtgørelserne.

I forbindelse med sikredes køb af ejendommen i 1998 rejste sikredes advokat spørgsmål om olietankens lovlighed (bilag ..), men sikrede stillede sig åbenbart tilfreds med blot at modtage en kopi af det kommunale oplysningsskema (bilag ..) uden i øvrigt at modtage nogen indeståelser om tankens lovlighed fra sælger. Til trods for at Gentofte Kommune var i besiddelse af den pågældende tankattest, blev denne således ikke indhentet af nogen af handlens parter.

Efter jordforureningslovens ikrafttræden fik sikrede på ny anledning til at sikre sig, at olietanken var lovlig, da sikredes ægtefælle ved brev af 28. februar 2000 fra A/S Dansk Shell (bilag ..) fik tilsendt en udgave af Topdanmark Forsikring A/S' forsikringsvilkår for forureningsforsikring, hvori der som allerede oplyst var henvist til de offentlige forskrifter i olietankbekendtgørelsen. Til trods herfor foretog sikrede åbenbart ingen undersøgelser af tankens lovlighed, før olieforureningen opstod i 2002.

Sikrede har således hverken ved købet af ejendommen eller efterfølgende foretaget de undersøgelser af tankens lovlighed, der kunne kræves af hende, i det sikrede åbenbart ikke engang har forsøgt at fremskaffe en tankattest fra Gentofte Kommune.

Det kan endvidere oplyses, at Ankenævnet for Forsikring allerede har taget stilling til spørgsmålet om forsikringsdækningen for forureningsskader fra en Ajva-tank. Ved kendelse af 13. august 2001 fandt ankenævnet i klagesag nr. 54.696, at en olietank omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987, ikke opfyldte de offentlige forskrifter i olietankbekendtgørelsen, og at den pågældende tankejer ikke havde foretaget sig noget for at sikre sig olietankens lovlighed (bilag ..). Topdanmark Forsikring A/S kan for en god ordens skyld oplyse, at den sikrede i den pågældende sag herefter udtog stævning, og at sagen domsforhandles i byretten den 5. februar d.å."

Hertil har klagerens advokat ved skrivelse af 12/2 2003 til nævnet anført:

"Jeg er enig i, at den omhandlede olietank er omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987, og således burde have været sløjfet i 1988.

Det er derimod urigtigt, at den omhandlede tank tillige er omfattet af § 30 i Olietankbekendtgørelsen.

En sådan antagelse ville, hvis den blev lagt til grund, føre til, at den omhandlede olietank skulle have været sløjfet i 1988, dog tidligst den 1. januar 2001!

Det anførte giver ingen mening, og det fastholdes således, at olietanken specifikt er omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987, som omhandlede visse olietanke

med produktionsfejl, hvorimod det bestrides, at olietanken er omfattet af Olietankbekendtgørelsen, som netop omhandlede de øvrige olietanke, for hvilke der fandtes anledning til at regulere.

Det bestrides, at henvisningen i Jordforureningslovens § 49, stk. 2, litra 2 gælder bekendtgørelse nr. 96 fra 1987, idet der specifikt henvises til olietankbekendtgørelsen og netop ikke til den nævnte bekendtgørelse.

Det bestrides, at forarbejderne til Jordforureningsloven kan lægges til grund for vurderingen af sikredes viden eller burde-viden, idet loven er trådt i kraft efter sikredes erhvervelse af ejendommen.

Selskabet opfordres i den forbindelse til at dokumentere postulatet om, at det forud for Jordforureningsloven var gældende retspraksis, at en olietankejer handlede ansvarspådragende ved ikke at være i besiddelse af, respektive ved ikke at indhente en olietankattest.

Det fastholdes, at sikrede har opfyldt sin undersøgelsespligt i overensstemmelse med praksis på købstidspunktet ved at foranledige fremskaffelse af kommunale oplysninger om forholdene, jf. bilag ...

Selskabets bemærkning om, at sikrede ikke har modtaget nogen indeståelse om tankens lovlighed for sælger, forstår jeg ikke. Det følger af købsaftalens standardbestemmelsers punkt 6.8, at sælger oplyser, at 'olietanken er lovlig', hvorved sælger netop indestår herfor (hvilket sælger i øvrigt også ville have gjort uden udtrykkelig oplysning herom, idet sælger altid indestår for ejendommens og installationernes lovlighed).

Selskabet gør gældende, at brevet af 28. februar fra A/S Dansk Shell (bilag ..) burde have foranlediget sikrede til at sikre sig, at olietanken var lovlig. Dette synspunkt er jeg helt uenig i. Brevet fra A/S Dansk Shell indeholdt netop ingen advarsel om, at (den nye) forsikring ikke ville dække en opstået skade, såfremt olietanken var ulovlig. Selskabets synspunkt desangående indebærer reelt, at der herved består objek-

tivt ansvar for olietankejeren for tankens lovlighed. Skulle selskabet gives medhold i dette synspunkt, burde brevet udtrykkelig have opfordret olietankejeren til at sikre sig tankens lovlighed, herunder med angivelse af konsekvensen af undladt undersøgelse.

Afgørelsen i UfR 2000.1883/2 Ø ses ikke at være relevant for nærværende sag. I den nævnte sag fremkom Miljøstyrelsens påbud (i medfør af bekendtgørelsen fra 1987) til olietankejeren i dennes ejertid, hvorved ejeren havde undladt at efterkomme dette påbud. Herved fandtes ejeren at have handlet ansvarspådragende, og var som følge heraf forpligtet til for egen regning at udføre de foranstaltninger, som skaden gav anledning til.

I den foreliggende sag overtog sikrede først ejendommen mere end 12 år efter Miljøstyrelsens påbud var meddelt, hvorfor sikrede med rette kunne gå ud fra, at forholdene på ejendommen var lovlige.

Også sælgers oplysninger om, at olietanken var lovlig sammenholdt med anmærkningsfrie oplysninger om olietanken i det kommunale oplysningsskema, bekræfter sikredes berettigede gode tro.

Med hensyn til kendelse afsagt af Ankenævnet for Forsikring den 13. august 2001 i sag 54.695 bestrides det, at henvisningen i Olietankbekendtgørelsens § 49, stk. 2, litra 2 tillige indbefatter den omhandlede bekendtgørelse fra 1987.

Men selv om dette imidlertid antages, er forholdet i den sag, der danner grundlag for kendelsen - i lighed med afgørelsen i UfR 2000.1883/2 Ø - at Miljøstyrelsens påbud er meddelt olietankejeren i dennes ejertid, hvortil kommer, at ejeren i den nævnte sag dels selv har forestået installationen af olietanken, dels rent faktisk er i besiddelse af en tankattest.

Herved adskiller denne sag sig så væsentligt fra nærværende sag, at den ikke kan lægges til grund ved vurderingen.

Spørgsmålet her er derimod, om sikrede i forbindelse med erhvervelsen af ejendommen burde have foretaget sig mere end sket.

Svaret herpå er klart nej. Sikrede har med rette kunnet forvente at overtage en ejendom med installationer, som var lovlige, herunder indbefattet olietanken. Dette støttes af, at sælger af ejendommen oplyser og indestår for, at olietanken er lovlig, og dertil at kommunens oplysninger om olietanken er uden anmærkninger.

Der er derfor intet grundlag for at undtage den indtrufne skade for forsikringsdækning under den tegnede olieforureningsforsikring."

I selskabets skrivelse af 17/3 2003 til nævnet hedder det bl.a.:

"Det fastholdes, at det fremgår direkte af § 30 i olietankbekendtgørelsen, at en Ajva Plast tank nedgravet i 1976 senest skulle være taget ud af brug den 1. januar 2001, uanset om tanken tillige har været omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987 (Avja-tankbekendtgørelsen). Da klagers olietank ikke var sløjfet på skadetidspunktet i efteråret 2002, har tanken allerede af denne grund ikke opfyldt kravene i olietankbekendtgørelsen, ligesom bekendtgørelsens øvrige krav om typegodkendelse mv. heller ikke er opfyldt.

Herudover giver henvisningen til Avja-tankbekendtgørelsen i olietankbekendtgørelsens § 30 bestemt mening. Ud fra en naturlig sproglig fortolkning skal henvisningen via ordet 'dog' forstås således, at kravene er skærpet for netop de Ajva-tanke, der er omfattet af denne bekendtgørelse. Hvor udgangspunktet som nævnt er, at alle Ajva Plast tanke, der var blevet etableret før 1. januar 1981, senest skulle tages ud af brug den 1. januar 2001, skulle de tanke, der tillige er omfattet af Avja-tankbekendtgørelsen, senest sløjfes allerede 12 år efter nedgravningen, uanset om dette tidspunkt lå før den 1. januar 2001.

Såfremt klagerens synspunkt skulle tages til efterretning, ville det i øvrigt få det resultat, at det alene ville være de almindelige Ajva Plast tanke, der ikke ville være forsikringsdækning for, såfremt tankene ikke var fjernet rettidigt, mens der ikke kunne nægtes forsikringsdækning for de særligt 'farlige' Ajva Plast tanke med produktions-

fejl, der er omfattet af Ajva-tankbekendtgørelsen. Det forekommer at være indlysende, at det ikke har været hensigten ved udformningen af jordforureningsloven samt olietankbekendtgørelsen fra 1999, at netop de Ajva Plast tanke, der har udgjort den største sundheds- og miljømæssige risiko, skulle være omfattet af forsikringsdækningen, selv om de ikke er blevet sløjfet rettidigt, mens der kunne nægtes dækning for alle øvrige Ajva Plast tanke.

Med hensyn til den pligt, der påhviler tankejere om dels at skaffe sig oplysninger om tankens alder og fabrikat, dels at sikre sig, at olietanken er lovlig, fastholdes det, at denne handlepligt fremgår af dommen i UfR 2000.1883/2Ø.

I den pågældende sag var Ajva tanken blevet etableret af en tidligere ejer af ejendommen, og tankejeren havde ikke fået oplyst eller på anden måde blevet gjort bekendt med tankens fabrikat og fabrikationsnummer. Tankejeren blev ikke underrettet af den lokale kommune om, at tanken var omfattet af bekendtgørelserne, og han blev heller ikke på anden måde direkte orienteret om Miljøstyrelsens 'påbud' (hvilket i den givne situation er et misvisende udtryk, da der ikke var tale om en specifik afgørelse rettet mod en navngivet adressat).

Da landsretten til trods herfor nåede frem til, at tankejeren havde handlet ansvarspådragende ved at undlade at sløjfe tanken i henhold til Ajvatankbekendtgørelsen, kan det udledes af dommen, at tankejeren må have haft en selvstændig pligt til at undersøge de nærmere forhold vedrørende sin olietank, herunder tankens lovlighed, uanset om han var blevet gjort individuelt opmærksom herpå.

Med hensyn til vores bemærkninger om, at klageren ikke modtog nogen indeståelse om tankens lovlighed fra sælger ved klagerens køb af ejendommen i 1998, skal dette forstås således, at klagerens daværende advokat åbenbart ikke fandt det tilstrækkeligt med den generelle oplysning om olietankens lovlighed i pkt. 6 i købsaftalens standardbestemmelser (bilag ..). Efter købsaftalens underskrivelse anmodede klagerens advokat således specifikt ejendomsmægleren om at bekræfte, at det ikke var nødvendigt at afblænde olietanken, samt at olietanken i øvrigt var i lovlig stand (bilag ..). Til trods herfor foreligger der ikke nogen oplysninger om, at ejendommens sæl-

ger afgav sådanne bekræftelser, og forholdet vedrørende olietanken blev slet ikke omtalt i parternes skøde af 12. december 1989 (bilag ..), idet bestemmelsen om sælgers oplysning om olietankens lovlighed som den eneste af oplysningerne i standardbestemmelsernes pkt. 6 ikke blev gentaget i skødet.

Klagerens synspunkter vedrørende brevet af 28. februar fra A/S Dansk Shell (bilag ..) må endvidere afvises. Det kan ikke kræves, at der i et sådant fremsendelsesbrev skulle være en udtrykkelig beskrivelse af samtlige undtagelser til forsikringsdækningen, når disse undtagelser fremgik af de forsikringsvilkår, der var vedlagt brevet. Såfremt klageren havde gennemgået (de forholdsvis kortfattede) forsikringsvilkår, burde klageren ikke have været i tvivl om, at der ikke ville være forsikringsdækning, såfremt klageren vidste eller burde vide, at installationerne ikke overholdt kravene i olietankbekendtgørelsen. Klageren var således blevet gjort opmærksom på olietankbekendtgørelsens betydning.

Det må i øvrigt afvises, at der hermed skulle være blevet indført et objektivt ansvar for tankejere for deres tankes lovlighed. Der vil f.eks. ikke blive nægtet forsikringsdækning, såfremt en tankejer har indhentet en tankattest, der indeholder fejlagtige oplysninger om olietankens fabrikat og alder, og tankejeren derfor ikke burde vide, at der var tale om en Ajva-tank, der skulle sløjfes i henhold til olietankbekendtgørelsens regler.

Med hensyn til Ankenævnet for Forsikrings afgørelse i klagesag nr. 54.696 (bilag ..) fremgår det klart af denne afgørelse, at ankenævnet er nået frem til, at en olietank omfattet af Ajva-tankbekendtgørelsen ikke opfylder de offentlige forskrifter i olietankbekendtgørelsen. Vedrørende denne afgørelse skal det i øvrigt bemærkes, at det er korrekt, at den pågældende tankejer havde væsentligt større kendskab til tankens alder og fabrikat end klageren i nærværende sag, men at deres manglende bestræbelser på at sikre sig, at deres olietanke var lovlige, kan sidestilles. Det forhold, at klageren i nærværende sag ikke har sikret sig de nødvendige oplysninger om tankens alder og fabrikat, ses ikke at kunne begrunde, at klageren skulle stilles gunstigere.

Som bilag .. vedlægges i øvrigt dom af 26. februar d.å. fra Retten i Ballerup i den pågældende sag. Som det fremgår af dommens præmisser, er retten også nået frem til, at Ajva-tanken ikke opfylder de offentlige forskrifter i olietankbekendtgørelsen, da tanken ikke opfylder bekendtgørelsens generelle krav om typegodkendelse, og tanken ikke blev sløjfet senest i 1987. Blandt andet under henvisning til at tankejeren ved modtagelsen af Topdanmark Forsikring A/S's forsikringsvilkår undlod at sikre sig, at tanken var lovlig, finder retten endvidere, at tankejeren burde have vidst, at hans olietank ikke opfyldte de offentlige forskrifter i olietankbekendtgørelsen. Forsikringsselskabet blev herefter frifundet.

Der kan herefter ikke herske tvivl om, at en tankejer, der har modtaget forsikringsvilkårene for olieforureningsforsikringen, har haft både anledning og pligt til at undersøge, om hans olietank opfyldte kravene i olietankbekendtgørelsen, herunder kravene for Ajva Plast tanke. Såfremt tankejeren ikke allerede havde nærmere kendskab til olietankens type og alder, skulle undersøgelsen af tankens lovlighed omfatte disse forhold. I en sag som den pågældende, hvor tankejeren ikke har indhentet nogen tankattest, har det derfor ingen betydning, om tanken var blevet etableret af en tidligere ejer, og om tanken var lovlig eller ej på overdragelsestidspunktet."

Klagerens advokat fastholder, at den pågældende olietank som omfattet af bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987 ikke tillige omfattes af oliebekendtgørelsens § 30. Endvidere har advokaten ved skrivelse af 9/4 2003 til nævnet bl.a. anført:

"Det fastholdes endvidere, at henvisningen i jordforureningslovens § 49, stk. 2, nr. 2, til olietankbekendtgørelsen ikke indbefatter bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987.

Af indklagedes synspunkter i brev af 17. marts, side 1, 4. afsnit, ses det for det første, at indklagede baserer sin afvisning af forsikringsdækning på den fejlagtige antagelse, at der for olietankejeren gælder objektivt ansvar relateret til olietankens lovlighed. Havde dette været meningen med jordforureningslovens § 49, stk. 2, nr. 2, kunne bestemmelsen blot have undtaget ulovlige olietanke fra dækning. Kriteriet i jordforureningslovens § 49, stk. 2, nr. 2, er netop udformet således, at dækning alene kan afvises, såfremt olietankejeren 'vidste eller burde vide' at olietanken ikke opfyldte bestemmelserne i olietankbekendtgørelsen.

For det andet sammenblandes spørgsmålet om forsikringsdækning af skaden med spørgsmålet om olietankens større eller mindre farlighed i henseende til sundheds- og miljømæssige risici. Der ses ikke at være grundlag for den anførte argumentation.

Måtte det blive lagt til grund ved sagens afgørelse, at henvisningen i jordforureningslovens § 49, stk. 2, nr. 2, tillige indbefatter bekendtgørelse nr. 96 af 5. marts 1987 er udgangspunktet desuagtet, at den indtrufne skade er omfattet og bør dækkes under olieforureningsforsikringen.

Vedrørende klagerens viden eller burde-viden henviser jeg til klageskrift af 14. januar d.å. samt til mit brev til Ankenævnet af 12. februar d.å.

Det fastholdes herunder, at afgørelsen i UFR 2000.1883.2Ø er uden betydning for bedømmelsen af nærværende sag.

Vedrørende forholdet mellem købsaftalen (bilag ..) og skødet (bilag ..) gøres det overensstemmende med gældende ret gældende, at købsaftalen og ikke skødet regulerer aftalen med parterne. Det er således uden enhver betydning, at skødets vilkår er anderledes, hvorved indklagedes forsøg på at anlægge en anden fortolkning afvises som ubegrundet.

Det er uden for enhver tvivl, at klager har gjort, hvad man med rimelighed kan forvente i henseende til at sikre sig tankens lovlighed. Den omstændighed, at kommunen trods forespørgsel har undladt at oplyse om forholdet i forbindelse med afgivelse af de kommunale oplysninger, at sælger har undladt at oplyse om forholdet i forbindelse med salget, at ejendomsmægleren har undladt at foretage nærmere undersøgelser, og for den sags skyld hvis det lægges til grund at advokaten burde have indhentet tankattest i forbindelse med handelens berigtigelse og har undladt at gøre dette, er forhold, som ikke bør lægges klager til last ved vurderingen af klagers viden eller burde-viden.

Det fastholdes således, at skaden bør dækkes af olieforureningsforsikringen, idet indklagede herefter eventuelt må gøre regres gældende i forhold til de øvrige involverede i sagen, jf. ovenfor, for så vidt indklagede vurderer, at det nødvendige ansvarsgrundlag er til stede.

Det bemærkes, at den fremlagte dom (bilag ..) er uden betydning for sagens bedømmelse med samme begrundelse som anført i mit brev af 12. februar d.å. vedrørende kendelse afsagt af Ankenævnet for Forsikring den 13. august 2001 i sag 54.695."

Af sagen fremgår, at klagerens advokat i skrivelse af 12/11 1998 til ejendomsmægleren i forbindelse med ejendomshandelens berigtigelse anførte:

"Sluttelig har jeg konstateret, at den på ejendommen værende olietank ikke ses at være afblændet og beder Dem derfor venligst bekræfte, at dette ikke er nødvendigt, samt at olietanken i øvrigt er i lovlig stand, hvilket køber forudsætter."

I skrivelse af 14/11 1998 besvarede ejendomsmægleren denne forespørgsel således:

"Kopi af kommunalt oplysningsskema vedlægges til orientering. Opmærksomheden henledes til pkt. 8, hvoraf det fremgår, at kommunen har olietanken registreret og at de i øvrigt ingen bemærkninger har."

Af det vedlagte kommunale oplysningsskema fremgår:

"☒ 8. Nedgravet olietank (oplysningen kan være givet af en tidligere ejer).

Foreligger der oplysninger om olietank ☐ Nej ☒ Ja	Hvis ja, oplyses nedgravningsår 2500 l 1976	Er tanken afblændet ☒ Nej ☐ Ja	Bemærkninger

"

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

"**Hvornår dækker forsikringen ikke**

Forsikringen dækker ikke,

…

- når forureningen stammer fra installationer, som Sikrede vidste eller burde vide ikke opfylder offentlige forskrifter herom, indeholdt i olietankbekendtgørelsen,"

Nævnet udtaler:
I forbindelse med ejendomshandelens berigtigelse bad klagerens advokat ejendomsmægleren om at bekræfte, at olietanken ikke skulle være afblændet, og at olietanken var i lovlig stand.

Ejendomsmægleren fremsendte som svar herpå det kommunale oplysningsskema og henviste til, at kommunen havde tanken registreret og ikke havde bemærkninger hertil. På denne baggrund finder nævnet, at klageren har foretaget rimelige foranstaltninger for at sikre sig, at tanken, der skulle have været sløjfet 10 år forinden, var lovlig.

Herefter

b e s t e m m e s:

Selskabet, Topdanmark Forsikring A/S, skal yde forsikringsdækning for den anmeldte olieforureningsskade.

Marianne Højgaard Pedersen